

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 60/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť L., a. s., so sídlom B., zastúpenej advokátom JUDr. R. D., B., ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Daňového úradu Bratislava V sp. zn. 604/230/20522/03 zo 4. marca 2003, platobným výmerom Daňového úradu Bratislava V sp. zn. 604/230/20525/03 zo 4. marca 2003 a rozhodnutiami Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracoviska Bratislava, sp. zn. II/256/5298/2003/1050 zo 14. augusta 2003 a sp. zn. II/256/5297/2003/1050 zo 14. augusta 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L., a. s., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2006 doručená sťažnosť L., a. s., so sídlom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. R. D., B., ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Daňového úradu Bratislava V (ďalej aj „daňový úrad“ a „správca dane“) sp. zn. 604/230/20522/03 zo 4. marca 2003, platobným výmerom daňového

úradu sp. zn. 604/230/20525/03 zo 4. marca 2003 a rozhodnutiami Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracoviska Bratislava (ďalej len „daňové riaditeľstvo“), sp. zn. II/256/5298/2003/1050 zo 14. augusta 2003 a sp. zn. II/256/5297/2003/1050 zo 14. augusta 2003.

Sťažovateľka uviedla, že v zdaňovacom období december 2001 si uplatnila nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty vo výške 277 795,10 Sk. Sťažovateľka uviedla, že doklady o uskutočnenom zdaniteľnom plnení boli riadne vystavené dodávateľom, a to na základe zmluvy z 29. júna 2001, pričom zdaniteľné plnenie sa uskutočnilo v dňoch, dátumy ktorých boli totožné s dátumami vystavenia dokladov (4. december 2001 a 17. december 2001). Sťažovateľka uviedla, že daň z pridanej hodnoty za uskutočnené zdaniteľné plnenie vyplatila dodávateľovi v dňoch 14. decembra 2001 a 21. decembra 2001. Vzhľadom na uplatnený nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty vykonal daňový úrad u sťažovateľky daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobie december 2001. Na základe výsledkov daňovej kontroly správca dane rozhodnutím sp. zn. 604/230/20522/03 zo 4. marca 2003 nepriznal sťažovateľke nadmerný odpočet, ale určil jej vlastnú daňovú povinnosť a platobným výmerom sp. zn. 604/230/20525/03 zo 4. marca 2003 jej určil zvýšenie dane.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že správca dane prostredníctvom miestne príslušného daňového úradu vykonal miestne zisťovanie u jej dodávateľa, výsledkom čoho bolo zistenie, že príslušnému daňovému úradu sa nepodarilo skontaktovať s konateľom dodávateľa L. D., ktorý podľa sťažovateľky vyhotovil „sporné“ daňové doklady. Na základe tohto zistenia správca dane požiadal miestne príslušný daňový úrad o vypočítanie iného konateľa spoločnosti E. P. Ten však uviedol, že zmluvy so sťažovateľkou neuzatvoril, zdaniteľné plnenia neuskutočnil a ani nevystavil žiadne daňové doklady. Zároveň uviedol, že sťažovateľku nepozná a nikdy s ňou neobchodoval. V tejto súvislosti sťažovateľka namietala, že E. P. bol konateľom dodávateľa do 18. decembra 2001 a od 19. decembra 2001 bol konateľom L. D. Sťažovateľka sa domnieva, že príslušné daňové orgány neskúmali tieto skutočnosti, pričom za prioritné v danej veci pokladali vyjadrenie E. P., ktorý nemal vedomosť o sťažovateľke a ani o žiadnych obchodných stykoch s ňou.

Proti rozhodnutiu daňového úradu sp. zn. 604/230/20522/03 zo 4. marca 2003, ako aj proti platobnému výmeru daňového úradu sp. zn. 604/230/20525/03 zo 4. marca 2003 sa sťažovateľka odvolala. V odvolaní argumentovala tým, že ako účastníkovi konania jej nebola poskytnutá možnosť vyjadriť sa k zisteniam miestne príslušného daňového úradu, ktorý vykonal miestne zisťovanie u dodávateľa. Sťažovateľka poukázala aj na skutočnosť, že príslušný daňový úrad sa uspokojil len s vyjadrením E. P., pričom L. D. k veci nevyočul. V odvolacom konaní však daňové riaditeľstvo napadnuté rozhodnutie a platobný výmer rozhodnutiami sp. zn. II/256/5298/2003 zo 14. augusta 2003 a sp. zn. II/256/5297/2003/1050 zo 14. augusta 2003 potvrdilo.

Sťažovateľka uviedla, že 24. októbra 2003 podala na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie zákonnosti a postupu daňového riaditeľstva. Krajský súd rozsudkom č. k. 1 S 28/04-17 z 19. januára 2005 žalobu sťažovateľky zamietol. Proti rozsudku krajského súdu sa sťažovateľka 8. marca 2005 odvolala. V rámci odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 3 SŽ-o-KS 41/2005 z 9. septembra 2005 potvrdil rozhodnutie krajského súdu.

V postupe daňových orgánov vidí sťažovateľka porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva byť prítomný pri prerokovaní svojej veci a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe toho sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil, že rozhodnutím daňového úradu sp. zn. 604/230/20522/03, platobným výmerom daňového úradu sp. zn. 604/230/20525/03 a rozhodnutiami daňového riaditeľstva sp. zn. II/256/5298/2003/1050 a sp. zn. II/256/5297/2003/1050 boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, namietané rozhodnutia zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde a či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal z toho, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov ustanovených v zákone.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Pri prejednaní sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základných práv rozhodnutiami daňového úradu a daňového riaditeľstva, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto vyššie citované ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Ústavný súd zistil, že v namietanej veci sťažovateľka podala na všeobecnom (krajskom) súde žalobu o preskúmanie zákonnosti a postupu daňového riaditeľstva a v rámci odvolacieho konania podala proti rozsudku krajského súdu č. k. 1 S 28/04-17 z 19. januára 2005 odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sž-o-KS 41/2005 z 9. septembra 2005 tak, že rozhodnutie krajského súdu potvrdil. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľka v súlade s ustanovením § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyčerpala všetky opravné prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytuje a na ktorých použitie bola oprávnená podľa osobitných predpisov.

Aj napriek tomu, že sťažovateľka je v konaní pred ústavným súdom zastúpená ňou zvoleným právnym zástupcom, v petite sťažnosti (východisko pre rozhodnutie ústavného súdu) namietala rozhodnutia daňového úradu a daňového riaditeľstva.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebol príslušný na preskúmanie namietaných rozhodnutí daňového úradu a daňového riaditeľstva, pretože preskúmanie týchto rozhodnutí patrilo do právomoci všeobecných súdov (krajského súdu a najvyššieho súdu). V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv by bolo z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž-o-KS 41/2005 z 9. septembra 2005 (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd aj s prihliadnutím na vyššie citované ustanovenie § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2006